

delers den i de Lande, hvor man har ment at burde følge andre Principper, andre Retningslinier.

Men givet er det, at det Lovforslag, jeg forelægger, er et Led i den sociale Kæde, vi har, det Led, der mangler paa et meget væsentligt Sted. Det foreslaas altsaa knyttet til Sygekasserne og er desuden et meget naturligt Supplement til Aldersrenteloven uden dog at hvile ganske paa det samme Princip som denne. Berettigelse til Invalidrente opnaas efter Forslaget ved Medlemskab i en anerkendt Sygekasse. Udelukkede fra den ved Loven sikrede Invalidrente er altsaa alle, der ikke har sørget for at blive Medlemmer af en anerkendt Sygekasse, samt de, hvis økonomiske Kaar paa Forhaand har udelukket dem derfra. I øvrigt skal naturligvis Lovens andre Betingelser om Formuesforhold, Indfødsret, ikke at være under Fattigforsørgelse o. s. v. opfyldes.

Som alt nævnt, navnlig af Indenrigsministeren, beskæftigede Kommissionen angaaende Alders- og Invaliditetsforsikring sig indgaaende med denne Sag; og i det Forslag, der blev fremsat af det Mindretal, som jeg havde den Ære at tilhøre, var Hovedprincippet det samme som i det af Indenrigsministeren fremsatte Aldersrenteforslag og i det Forslag, som jeg her fremsætter, nemlig det, at man ikke er i Stand til at kræve en egentlig Medvirkning fra de forsikredes eller understøttedes Side, men maa lægge Byrderne over paa det Samfund, der tager deres Arbejdskraft, og som gennem sit Arbejde reducerer deres Arbejdsevne, eventuelt ophæver den helt, saaledes at de paagældende bliver Arbejdsinvalidider. Tilknytningen til Sygekasserne er dog en Afvigelse fra den oprindelige Form. Ved stadig at slyse med Sagen er man kommet ind paa denne Ordning som en baade forsvarlig og velbegrunnet Foranstaltning. Med den Udvikling, der er foregaaet herhjemme, er det naturligt at stille Kravet om Indmeldelse i Sygekasserne, og at man dernæst stiller den samme Betingelse til dem, der kan komme i den Situation at have Invaliderende behov, maa ogsaa anses for en saare naturlig Ting. Dertil kommer, hvad jeg alt har antydnet i Omtalen af Sygekasselovforslaget, at Sygekasserne vil være det naturlige Gennemgangsled for de Personer, hvis Helbredssituation er af en saadan Art, at de maaske i en tidligere Alder har Invaliderende behov. Sygekasserne vil kunne etablere et Tilsyn med de paagældende, vil kunne lade dem underkaste Helbredelsesforanstaltninger, som de ellers er afskaarne fra, hvorved Invaliderentens Indtræden maaske kan ud-

skydes til et noget senere Tidspunkt, end det under den fuldkomne manglende Forsørg vilde være Tilfældet.

Ret til Invalideforsørg skal efter Forslaget indtræde uanset Alderen, dog saaledes, at den paagældende ikke maa være fylt 60 Aar; thi efter dette Alderstrin er den paagældende adgangsberegtiget til Aldersrente. Men enhver, der er under 60 Aar, har Krav paa en Invaliditetsrente, forsaavidt Arbejdsevnen er nedsat til $\frac{1}{3}$. Inden Arbejdsevnen er saa stærkt nedsat, har den paagældende gennem Sygekasserne og Sygekassernes Forsikring Adgang til at skaffe sig Dagpenge og Helbredelsesmidler, saaledes at Livets Ophold derigennem kan fristes. Kravet om en Invalidrente skal derefter kunne fremsættes saavel af den paagældende selv, naar han føler sig i en saadan Tilstand, at det maa være paakrævet, som af den Sygekasse, af hvilken han er Medlem. Sygekassen skal, efter at have skønnet over Sygdommen og Sygdomsperiodernes Længde og Beskaffenhed, kunne fremkalde en Bedømmelse af den paagældendes Invaliditetsgrad og eventuelt derved faa ham overført fra at være almindeligt nydende Medlem af en Sygekasse til at være Nyder af Invalidrenten og de Helbredelsesmidler og Helbredelsesforanstaltninger, der fremdeles skal staa aabne for den paagældende.

Til Bedømmelse af Invaliditetsgraden oprettes en Invalideret, bestaaende af en juridisk Formand, to Læger og en Arbejder. Denne Ret skal endvidere kunne tiltrædes af Sygekasseinspektøren og et af Arbejderforsikrings-Raadets Medlemmer. Det bliver altsaa en Ret, sammensat paa en saadan Maade, at man maa forudsætte, at der hos Medlemmerne er de Kvalifikationer til Stede, som er nødvendige for at kunne bedømme Sygdommens Forløb, de paagældendes Helbredstilstand, og i hvilken Grad Arbejdsevnen maa siges at være nedsat. Denne Ret afgør, om Betingelserne for Invaliderenten er til Stede; naar dette er fastslaaet, ansættes den aarlige Rente paa ganske tilsvarende Maade som nævnt af Indenrigsministeren for Aldersrentens Vedkommende, nemlig med et fast aarligt Beløb, som er sikret den paagældende, dog med Adgang for Kommunalbestyrelserne til i særlige Tilfælde at kunne yde Tilskud ud derover. Det faste aarlige Beløb er ansat paa lignende Maade som ved Aldersrenteforslaget, nemlig for enlige Kvinder til 360 Kr., for enlige Mænd til 420 Kr. og for Ægtefolk til 780 Kr., alt sammen i København. Sætserne for Købstæderne og Land-